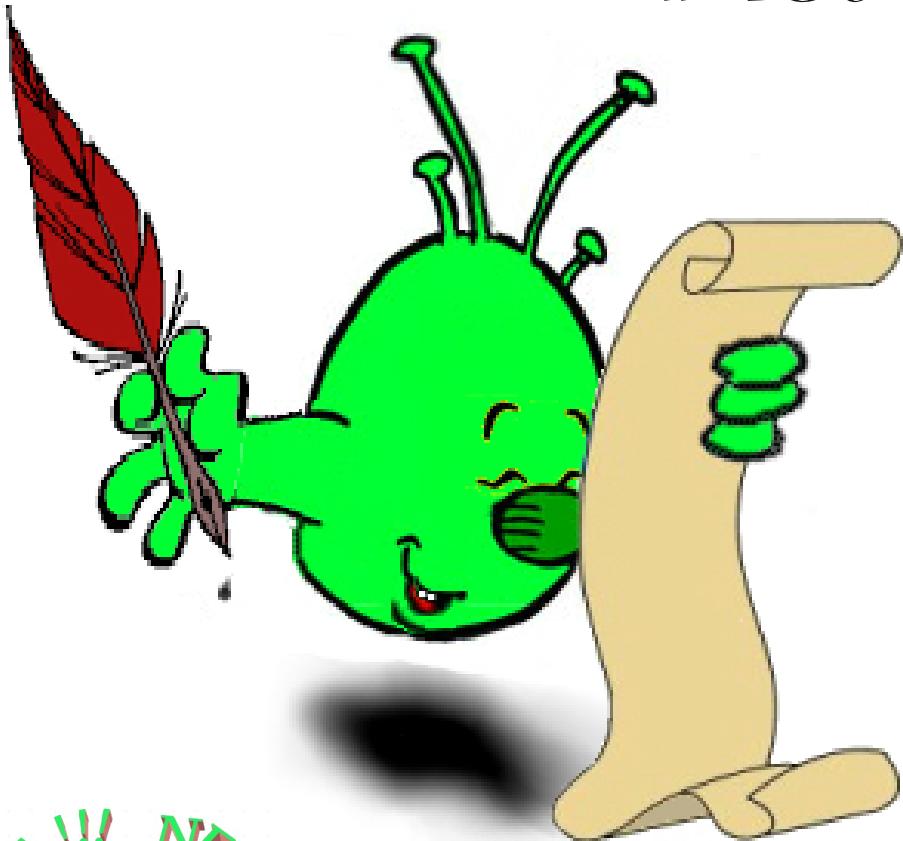

PARADOKSALNO SEKULARNO GLASILO DRUŠTVA ZA ZNANSTVENU FANTASTIKU SFERA

136

VOGONCE!!! NE SADA
VODIČ

Kasno proljeće 2018

Štovani štioče...

"And now for something completely different."

Dozvolit će si citirati Pythone jer mi se čini da ovakav *Parsek* još nismo imali. Iako sam ovaj broj naumio posvetiti poeziji i filku, pristigli broj pjesama bio je i više nego dovoljan za cijeli broj.

Zašto poezija? (O razlici između poezije i filka kasnije...) Prvenstveno jer mi se čini da je nepravedno zapostavljena i da je prosječnom fanu prva asocijacija na riječ poezija - Vagonac. U razgovoru s raznim fanovima od mnogih sam čuo da poezija baš i nije za njih, to jest, da oni smatraju da poezija, za razliku od proze, nije baš njihova stvar, ili da ih je ostavila ravnodušnom, ili da su ih dosadašnja iskustva s pjesništvom obeshrabrilna.

Na žalost, nemaju svi Johna Keatinga za profesora...

Priznajem, ima poezije od koje bi većini ljudi funkcionalnog sluha bilo draže ispuhivanje iz zračne komore, ali na drugoj strani spektra zato imamo Poeovog *Gavrana* i Bowiev *Space Oddity*.

Zato će ovaj broj smatrati prvim zanimljivim eksperimentom. Ako spadate u društvo koje na stihove koluta očima, pogledajte *Društvo mrtvih pjesnika* (i sjetite se o kojem se Johnu Keatingu radi u gornjem pasusu) i zatim se vratite ovom *Parseku*. Nadam se da ćete naći barem neke koje će vas zabaviti ili potaknuti na razmišljanje.

A ljubiteljima poezije... Da! Ovaj broj je za vas! Javite nam svoje utiske, jer stihove planiramo objavljivati i u budućnosti...

Ugodno čitanje

U Zagrebu 15. lipnja 2018.

Mirko Karas

U ovom broju

Živko Prodanović	
...iz ciklusa "empatija vječnosti"	2
Mirko Karas	
Rhyslingova nagrada, društvo izmišljenog pjesnika	5
Robert E. Howard	
Povratak sir Richarda Grenvillea.	7
Josip Radović Joha	
Pjesme iz blizine (14 - 16).	10
Tin Šaban	
Alternativna Sadašnjost	12
Vedrana Čolić	
Vilenica Vila	16
Uspoređujem	19
Tatjana Jambrišak	
universe in a nutshell	20
Zvijezde sanjalice	21
Navještenje	22
gnab gib	23
Iz Vodiča...	
Vogonska poezija	24
Danijel Bogdanović	
Promijeniti	25
N.N.	
Jedna mala AI (vanjske korice)	

PARSEK je paradoksalno sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas **Dizajn:** Zrinka Denić
Svi prilozi vlasništvo i copyright autoru.

Naslovница: Bočko u pjesničkom raspoloženju

Parsek na webu: parsek.sfera.hr
Kontakt: parsek@sfera.hr

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

Parsek je sufinanciran sredstvima grada Zagreba.

Kad se spomene SF poezija u Hrvatskoj, Živko će biti među prvima kojeg će se ljudi prisjetiti. Njegova haiku poezija objavljivana je širom svijeta, a 2005. je za Robots in War - Six Situations nagrađen na australskom Robopoetry Competitionu koji su organizirali Port Philip Library Service iz St.Kilde i časopis Cordite Poetry Review iz Melbournea.

Više detalja o natjecanju i nagrađenu seriju haikua pročitajte u 81. Parseku, a preporučujemo i Živkovu zbirku SF haikua Roboti u ratu objavljenu 2005. u izdanju Mentora.

... iz ciklusa ”empatija vječnosti”

Živko Prodanović

zavjetna pjesma

o, djeco moja.
vidio sam te plamteće zvijezde
o kojima sanjaju dječaci,
a mladići ostavljaju djevojke
i putuju zbog tih zvijezda
nedokučivim dubinama prostora,
video sam čudesne galaksije
i slušao vatrene vulkane
na planetima galilejskim

udio sam svjetove
koji su se tek probudili,
udio sam svjetove
koji opijaju kao svemirski začin,
udio sam nedotaknuto i savršeno,
udio sam gradove koji lebde,
gradove ljepše od sutona,
gradove u kojima ne možeš biti nesretan,
udio sam bića koja su nas ljubila,
udio sam istinu prolaznosti
i prolaznost istine

o, djeco moja,
udio sam ljepotu
i pustoš i ekumene,
udio sam je u ljepoti
koju samo ljudsko biće može dokučiti,
ali, djeco moja,
nikada,
nikada nemojte zaboraviti Zemlju
i onog vrapca
ispod prozora djedove kuće

u neograničenom prostoru

gradili smo nove svjetove,
a onda se borili protiv njih
u onim čudnim vremenima
o kojima povijest ne zna ništa,
jer su je pisali
 i prepisivali
 i dopisivali
pobjednici iz voljenih ratova
u neograničenom prostoru

gradili smo nove svjetove
darujući im vječnost ljepote
i nismo znali da nisu naši,
da će njima vladati smrt
u nekom od svojih
beskonačnih oblika razaranja

netko je zapisao
 da su to bili ratovi
za prevlast u galaksijama
grabež zvijezda
i otimačina planeta,
no, tek su rijetki shvatili
 da su to bili ratovi
za beskonačnost
koja ne postoji

*pitanje zbog kojeg dugo i bez riječi gledam
zvjezdano nebo*

ako se ikada vratimo
na taj treći planet
u sustavu Alfa
hoće li nas dočekati
naši gušteri
oni prvi znatiželjnici
koji su bez straha i okljevanja
pozdravili naš dolazak
u njihov nedodirnuti svijet,
veliki i nijemi,
tromi i nespretni,
s nježnim plavim očima,
hoće li naš susret biti sačuvan
u njihovim srcima

dok smo se mi
vremenom ograničeni
pripremali za odlazak
u neki drugi prostor
još jednom su nas obišli,
tihom, tihom
s nježnim plavim pogledom
i nekako su tužno gledali
kako ukrcavamo metalne sanduke
i svu tu našu neobičnu opremu,
o, hoće li nas opet dočekati
ti naši gušteri
s nježnim plavim očima,
ili smo, opet
nešto zaboravili
nešto uradili
što na daleke svjetove
donosi propast,
sveprisutna naša znatiželja
tako je okrutna
i neizbrisiva

Tko je taj Rhysling da ima svoju nagradu?

Urednik je napravio malo istraživanje...

Rhyslingova nagrada, društvo izmišljenog pjesnika

Mirko Karas

Književne nagrade često imaju imena poznatih i zaslужnih autora, poput nagrade Hugo ili nagrade Arthur C. Clarke. Ponekad, nagrade dobiju ime po bitnom književnom liku ili, kao u slučaju Kiklopa, po cijelom romanu.

Nagradu za najbolju SF poeziju dobila je tako ime po zaslžnom - pjesniku; "Glasnom" Rhyslingu, pjesniku i brodskom inženjeru oslijepjelom od radijacije, junaku priče The Green Hills of Earth Roberta A. Heinleina.

Rhyslingovu nagradu je 1978. godine ustanovilo društvo Science Fiction Poetry Association (SFPA) i dodjeljuje ju najboljim žanrovskim pjesmama, ali se pritom fokusira na one autore čija djela i karijere su posvećene žanru. Stoga mnogi poznati srednjostruški pjesnici nikad nisu bili nagrađeni, iako su neke njihove pjesme spadale u žanr.

SFPA Rhyslinga dodjeljuje u dvije kategorije, dugoj i kratkoj. Kratkom formom se smatraju pjesme do 49

stihova (redaka), a dugom formom pjesme od 50 ili više stihova. Iako kratka forma nema donju granicu, 2006. godine je uvedena i nagrada Dwarf Stars za pjesme od 1 do 10 stihova.

Svaki član SFPA može nominirati dvije pjesme, a da bi si uštedjeli trud kopanja po stotinama časopisa i web stranica, uži izbor se tiska u posebnoj Rhyslingovoj antologiji koja se zatim šalje svim članovima i iz koje se biraju pobjednici.

Dakle, ako volite pjesme prožete hororom, fantasyjem i znanstvenom fantastikom, članstvo u SFPA vam je izvrstan izvor za redovne antologije SF pjesama!

Glasanje za ovogodišnju nagradu još traje, a zadnja pobjednica (za 2017.) u dugoj formi je Theodora Goss s pjesmom Rose Child, objavljenom u prosincu 2016. u magazinu Uncanny:

Wandering among the roses in my garden,
I found a child, only five inches tall,
under a Madam Hardy. She was standing
on mulch, leaning against one of the rose canes.
I bent down to look at her, and she looked back
fearlessly. She was lean and brown, dressed
in a dormouse skin, cleverly sewn together.
She raised one hand, and I saw that she was
armed

with a long, sharp thorn. She was not
threatening me,
just showing me that she was not
defenseless.

She shook the cane, and rose petals fell down
around her like summer snow. What should I
do?

She was a child, but clearly self-sufficient,
in no need of help from me. So I did nothing.
(...izvod)

U kratkoj formi, nagradu je osvojila
Marge Simon s pjesmom George
Tecumseh Sherman's Ghosts (časopis
Silverblade, br 32. studeni 2016.):

Most nights, you mention him,
the ghosts rise from the cypress
come back to wail and moan.
Haints all look the same,
can't tell the whites from the Brothers,
'cause the war took every one alike,
and some still stick around.
(...izvod)

(Obje pjesme su dostupne na webu, u e-
izdanjima navedenih časopisa)

Tko su favoriti za ovogodišnjeg Rhyslinga? Moramo priznati da nemamo pojma kako se kreću ukusi članova SFPA, ali ako vas zanima što treba imati pobjednička pjesma, sve nominacije su navedene na stranicama društva (www.sypoetry.com). Mnoge od njih sadrže i linkove na nominirane pjesme, a ako tražite opće poznata imena, tu su Neil Gaiman i Jo Walton.

Na popisu dobitnika Rhyslinga se nalaze i neki vrhunski majstori žanra. Prvi dobitnik bio je Gene Wolfe, a kroz povijest je tu bila i Ursula Le Guin, zatim Joe Haldeman s čak tri nagrade, Thomas M. Disch, Cat Valente...

U novije vrijeme Rhyslinzima hara Amal El-Mohtar koja je od 2009. osvojila tri nagrade. Ako vam ime zvuči poznato, vjerojatno ste čuli za njenu prošlogodišnju trostruku krunu; Locus, Nebula i Hugo za priču Seasons of Glass and Iron (u hrvatskom prijevodu objavljena u Siriusu B br 36.).

U svakom, slučaju, dobitnici Rhyslinga su zanimljivo društvo koje uključuje i Raya Bradburyja (Grand Master 2008.). Vrijedi malo prokopati u potrazi za nominiranim pjesmama ili Rhyslingovim antologijama, pogotovo ako želite sabrati sva djela nekog autora.

Robert E. Howard je u nas najpoznatiji kao autor koji je stvorio Conana, Kulla i Solomona Kanea. Manje nam je poznato da je bio i vrlo plodan pjesnik, vjerojatno jer su poezija i barbari na prvi pogled nespojiva kombinacija.

Howardov opus je danas zagušen filmovima i stripovima nastalima prema njegovim junacima, ali nas zato Marko Fančović uvijek voli podsjetiti da se vrijedi vratiti izvorniku. Dobro prevesti priču nije jednostavno, a dobro prevesti pjesmu kako bi se sačuvao njen duh... iznimno je teško. Srećom po nas, Fančo je veliki Howardov fan i vrsni prevodilac, što je izvrsna kombinacija jer nam je dala prijevod koji slijedi, popraćen originalnim Howardovim stihovima.

Povratak sir Richarda Grenvillea

Robert E. Howard

S engleskog preveo: Marko Fančović

Opaska prevodioca:

Engleski plemić, trgovac, mornar, kolonizator i ratnik sir Richard Grenville (1542-1591) bio je stvarna povijesna osoba koja je svoje pustolovine i bitke doživljavala u isto doba kad i Howardov izmišljeni junak Solomon Kane, i naravno da bi takva dva suborce bili prijatelji.

U ovoj Howardovoj pjesmi admiral sir Richard, koji je poginuo junački u pomorskoj bitki kod Azorskog otočja, kad je njegov brod tri dana odolijevao napadima 53 španjolska broda potopivši mnoge i tri puta odbijajući napade Španjolaca koji su naskakali na brod, vraća se iz mrtvih da bi svog starog suborca tijekom lutanja po Africi upozorio na iznenadni napad fanatičnih ubojica koje je poslao Kaneov neprijatelj vrač, i da bi mu pomogao u obrani od tog napada.

Povratak sir Richarda Grenvillea

Pod granama mračnim je umoran snio
U magli i jutarnjoj zimi
No Richard Grenville tad tu je bio
I za ruku čvrsto ga primi.

Ni tračak vjetra ne pomaknu sjene
Gdje mračna Kob šumama vlada
I Solomon Kane iz sna se prene
I na pokojnog pogled mu pada.

Zbori u čudu, straha ni sjeni:
"Kako to mrtvac dolazi iz tame?
Otkud ti ovdje, druže neprežaljeni
Što davno pogibe meni uz rame?"

"Na noge, na noge," sir Richard reče,
"Psi Kobi sad već stižu naglo,
Od glave tvoje ništa im preče,
Da objese je na ju-ju stablo.

Stopala brza na korak su jedan,
Po blatu jure kroz džungle mrak,
I svaki je divljak krviti žedan,
na bitku misli, na nožu je lak."

Solomon skoči, mač trže iz toka.
I tek što čvrsti čelik mu bljesnu,
Iz mraka stižu, u treptaju oka,
Vragovi skupljeni u družinu bijesnu.

Muk prekide pištolja mu prasak,
Iz cijevi bljesak osvijetli noć,
I pokaže tek na treptaj, na časak,
Krvave oči i mržnje zle moć.

Oštrica mača što krv je lakom
U jurisu horde sijaše smrt
Vodenim rukom ko čelik jakom
Pod svjetлом što bacao mjesec je škrta.

Al' uz njega još jedan mahaše mač,
I poklič se čuo uz borbeni žar,
I napadače što posla ih враč
K'o snoplje je kosio boraca par.

Tih kao smrt napad bje, muklo
Tih kao smrt i bijeg im je bio
Tek mnogo je posjećeno truplo
Ostalo na ledini gdje boj se zbio.

Solomon drugu u zagrljaj se baci,
Al onda je naglo osupnut stao
Jer nikoga ne bje s mačem u šaci
Pod stablom gdje mjesec sivi je sjao.

The Return of Sir Richard Grenville

One slept beneath the branches dim,
Cloaked in the crawling mist,
And Richard Grenville came to him
And plucked him by the wrist.

No nightwind shook the forest deep
Where the shadows of Doom were spread,
And Solomon Kane awoke from sleep
And looked upon the dead.

He spake in wonder, not in fear:
"How walks a man who died?
"Friend of old times, what do ye here,
"Long fallen at my side?"

"Rise up, rise up," Sir Richard said,
"The hounds of doom are free;
"The slayers come to take your head
"To hang on the ju-ju tree.

"Swift feet press the jungle mud
"Where the shadows are grim and stark,
"And naked men who pant for blood
"Are racing through the dark."

And Solomon rose and bared his sword,
And swift as tongue could tell,
The dark spewed forth a painted horde
Like shadows out of Hell.

His pistols thundered in the night,
And in that burst of flame
He saw red eyes with hate alight,
And on the figures came.

His sword was like a cobra's stroke
And death hummed in its tune;
His arm was steel and knotted oak
Beneath the rising moon.

But by him sang another sword,
And a great form roared and thrust,
And dropped like leaves the screaming
horde
To writhe in bloody dust.

Silent as death their charge had been,
Silent as night they fled;
And in the trampled glade was seen
Only the torn dead.

And Solomon turned with outstretched hand,
Then halted suddenly,
For no man stood with naked brand
Beneath the moon-lit tree.

Josipa se vjerojatno sjećate iz jednog od prethodnih brojeva Parseka u kojem smo vas iznenadili s njegovim pjesmama, a u međuvremenu ste ga mogli upoznati i u SFeri, gdje ponekad navrati, ili na SFeraKonu.

Ove godine Josip slavi 70. rođendan (Sretan rođendan!), ali čini nam se da njemu te brojke ne znaće previše. Još uvijek zna zaigrati ragbi sa svojim društvom, i dalje sakuplja ljekovito bilje, a unuci još uvijek s njim ne mogu izaći na kraj.

Pjesme iz blizine počeo je pisati 2010. godine, i prvih 12 pjesama objavljeno je u 132. broju Parseka. U ovom broju nastavljamo ciklus s tri nove pjesme...

Pjesme iz blizine

Josip Radović Joha

Pjesme iz blizine – 13. (bez) vremenske vježbe – C

pokušao sam izmjeriti
brzinu vječnosti
kroz tunel
bezvremenske tečnosti

negdje je probilo
našao sam se sebi iza leđa

Pjesme iz blizine – 14. (bez) vremenske vježbe – D

na svesvemirskim sportskim igrama
izveo sam troskok
rezultat je bio 460,314 parseka
bio sam 45. od 900 takmičara
prvi je bio 23.16 parseka bolji
moram još puno raditi
da postignem više
ima vremena

svečano unošenje sjećanja na događaj
obavljeno je u bezvremenskoj zoni $\pi/3$

Pjesme iz blizine – 15.

ne odmara se Gen
ovdje i sada
već negdje u području i periodu okupljanja
tamo i tada mogu i ovako reći
ovaj Gen treći s desna
i onaj stosedamdesetsedmi poluljevo gore
bili su prije sto i nešto milijardi godina
u vrlo bliskom srodstvu
a nemaju ni spoznaju ni doživljaj o tome
nedostaje im znak raspoznavanja

iako je vjerojatnost da su tamo i tada
na spomenutim položajima
jedan naprema spomenuti broj godina
na još toliko i još možete dodati
ipak je vjerojatnost

Za svu vas koji mislite da je poezija za starce, evo protudokaza! Tin je srednjoškolac iz Velike Gorice, strastveni ljubitelj geografije i intigrantnih priča. U slobodno vrijeme piše znanstvenu fantastiku u poeziji i prozi, a kaže nam da svojim tekstovima želi stvoriti nove svjetove za avanture, uz poneku pouku i kritiku današnjeg društva...

Tko kaže da su današnji klinci nezbiljni?

Alternativna sadašnjost

Tin Šaban

Planet Sabija, 3187. godina, SAD (Sabijska Arkadijska Država), zona 299...

Inspektore, jučer je na naš planet, nedaleko grada Hipernove, pao vansabijski brod. Pronađeno je jedno mrtvo tijelo Vansabijca i njegov dnevnik u poluraspadnutom stanju, pomozite nam rješiti slučaj, ako narod sazna istinu, uslijedit će ratovi. Ako dobro analizirate slučaj, oslobodit ćemo Vas.

Slijedi dnevnik:...

13.6.2028.

Bježimo s planeta kojim su zavladale Okamine, ljudi tvrda srca, bezosjećajnosti. Proganjavaju sve koji još imaju osjećaje i srca im pretvraju u kamenje, sivu zemlju. Nadam se da ćemo moja draga i ja naći neko novo skrovište, novi planet, slobodu, mjesto gdje ćete, ako imate emocije, biti normalni. Nadam se da ćemo naći mjesto gdje postoji (mokar trag, vjerojatno suze, smočio je stranicu i tinta se razmrljala).

[Od dnevnika je sačuvano mnoštvo praznih stranica i četiri pjesme raspršene među njima.]

3. 2. 2027.

Spoznaja

Grmi, sijeva, boli...
U osami dižem se iz blata,
Napila me tuga jer sudbina je pobijedila.
Pogledam nebo, dva me Mjeseca promatraju.
Oči nade, ljubavi i vjere.

Prije nego te ugledah, život mi je bio
Crn, škrt, trnje, smrt. Zagnojile se emocije
U svijetu u kojem su bile ilegalne.

Probudila si simfoniju...
Uživasmo u zabranjenim osjećajima
Sve dok ih svijet nije otkrio, ali nismo marili...

Volim ljubav jer ti si mi je dala,
Makar bila progonjena.
Tko te voli, taj te i slijedi...

9. 9. 2027.

Borba

U zavjesama straha, skriveni od bijede,
Crvenu smo tintu prolili jer Okamine su odmrznule.
A od kad je zavladalo sivo kopno,
Poput radijacije širila se mržna
Jer nadvladao je ugled, a ne ljubav.

Skriveni u tajnom skrovištu razmišljamo:
„Ako si preživio tragediju,
Nisi bio njezin junak.“

Melodija stvarnosti razbija granice,
Borbi treba doći kraj.
Kuće bezosjećajnog pakla moraju pasti...

Relativnosti,
Otišli smo u svemir,
Jer mir smo htjeli!

6. 4. 2028.

21. stoljeće

U svjetu ljubavi, gdje je ljubav odavno umrla,
Gdje vrijeme nema vremena za nas,
Mi grlimo sjene našeg svjetla,
Sanjamo sne naših snova
I živote naših života.

Ovdje gdje sadašnjost pripada prošlosti,
A budućnost se stapa sa sadašnjošću,
Mi živimo u prošlosti.

Ovdje gdje svi slavimo živote
I tješimo se: „Bit će života.“
Života nema...

Života nema,
Jer smo mi svjetionici koji se moraju ugasiti
Samo zato što naša svjetla svijetle drugima u oči.

Oslobodenje

U brodu života, u putovanju ka vječnosti,
Izgubili smo se. Zaustavila nas pustoš.
Sidro vrijeme vuče, sudbina miješa karte,
A mi igramo.

Nasuprot tebe sjedim, a oko mene hrpa riječi,
Ispričao sam priču. Oči se gledaju,
Osmijesi govore, ali nemamo snage za dodir.

Zavlada tamna svjetlost i otkrije prozor.
Pogledam, Sunce u daljini, al' otopila se zvijezda.
Nema nam spasa.
Svemir je probudio nemir.

Pričao bih još, ali došlo je vrijeme,
Da zapamtim tvoj osmijeh.
Dišemo zastarjeli suvišak zraka i gledam te safirne oči.

Čujem došla je pomoć,
Virtualnoj stvarnosti došao je kraj.
Spasio sam se, a ti...

Toliko sam te volio da sam zaboravio,
Da ne postojiš!
Sa suzom u oku ulazim u novu raketu,
Sjetim se tebe, počnem svijetliti...

Vedrana voli fantastična bića i fantastične zvijeri, te volio njima pisati.. Njene priče ste dosad mogli čitati u Parseku, Marsonicu i Ubiquu, a sada imate priliku upoznati se i s njenom poezijom.

Vilenica vila

Vedrana Čolić

Vilenica vila, zelenih krila,
S drvećem je jedno, ta šumska vila.

Cvijeća joj puna kosa,
A jedan mali joj izrasao na vrh nosa.

Ruke duge i vitke kao brezine grane,
Nekad se uzdigne čak među jablane.

Vilenica vila, pod zelenim plaštem sniva,
Na mahovini mekoj, njeno tijelo počiva.

Vilenica vila, smeđokosa i mila.
Među drvećem živi, ta šumska diva.

Na ruci joj se rascvjetao mali cvijet.
No, mislila je kako nije dovoljno lijep.

Htjela ga je obojati u stotinu boja,
I dodati nekoliko ukrasnih slova.

Ali izgubila je magični kist.
Možda joj je ispaо pod kakav list?

Vilenica vila, kose kao svila.
Šumom luta, bez putokaza i puta.

Gdje li se čarobni kist skriva?
Možda se izgubio u carstvu gljiva?

Gljive su mrzovljne, samo sjede i šute,
Ne vole vile i stalno su ljute.

A šumske su vile krhka stvorenja,
Pred pogledom mrkim, uhvati ih trema.

Vilenica vila, jutros je krenula
Šumskim putem u kraljevstvo gljiva.

Potražiti magični kist,
Da ukrasi cvijet i njegov list.

Na putu je dočekala nove zore,
I vidjela kako nebo ljubi more.

Vidjela je oblake raznih oblika,
I kako priroda najljepše prizore slika.

A na drvetu jednom, u krošnji visoko,
Ugleda jedno crno oko.

Drugo se ubrzo pojavi,
Kad šuštanjem po lišću svoj dolazak objavi.

Bio je to jedan vilenjak žuti,
Za kojeg je saznala da nikad ne šuti.

Maslačci i neveni su njegovo cvijeće,
I sve žuto bilje što raste u proljeće.

Baš je pomislila kako je drag,
Kad ugleda na njemu svog kista trag.

Optuži ga za strašno djelo krađe,
A on se opravdavao da ga u šumi nađe.

Zahtijevala je da joj odmah vrati,
A on je želio žute cvjetove da još jače pozlati.

Još dugo bi potrajala svađa i buka,
Da ne bijaše sovinog huka.

Što to radite, djeco mila?
Zar nema više nigdje pristojnih vila?

Kriv je on, ona je kriva,
Upirali su prstom, kako to obično biva.

A sova ko' sova, bez da osudi,
Riječima mudrim sporu presudi.

Vilenjače žuti, zlatni su ti puti,
Oslikaj cvijet vilenice mile, zelene šumske vile.

A ti Vilenico viло, zeleno ti uvijek bilo.
Stavi maslačak na vilenjakovo zlatno tijelo.

Nevoljko poslušaše staru sovu,
I odazvaše se inspiracije zovu

Kad Vilenica ugleda, u odrazu rose,
Svoje duge, cvijećem isprepletene kose,

A Vilenjak ostao bez razloga da se ljuti,
Kad od novog cvijeća još više požuti.

Prznali su kako su ljepši nego ikad prije,
I da se tajna u prijateljstvu krije.

Nasmiješili se i zajedno pod stablo sjeli
Jer cvijeće je ljepše kad se kist podijeli.

(2014)

Ove stihove Vedrana posvećuje SFerašima...

Vedrana, hvala ti!

Uspoređujem

Vedrana Čolić

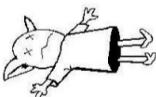
Uspoređujem sadašnje dane i ondašnje ljude,
Što je bilo, s onim što bude.
Jesensku klupu na Gornjem gradu,
Našu mladu vampirsku maskaradu.

Uspoređujem popijenu radost i neisplakane suze,
Drakulsku glad i pipke meduze.
Ljetnu klupu na Donjem gradu,
Knjigama začinjenu utorkom paradu.

Uspoređujem vaša lica sa svakim novim,
Vaše priče s dosadnim ovim.
Naše ideje i naše ideale
Sa čašom prepunom gorke reale.

A u sjećanju postojano zabilješka stoji,
Sitnim slovima piše sa strane,
Fotografija na kojoj vječno ste moji,
I spomen na minule dane.

(15.4. 2015.)

Niti jedna priča o SF poeziji u Hrvata ne bi bila potpuna bez Tatjane Jambrišak. Iako će mnogima prva asocijacija na Tanju biti uredništva i priče, njene pjesme ostaju nezaobilazni dio svake priče o njenoj bibliografiji...

Za daljnje upoznavanje s njenom SF poezijom, preporučujemo Tanjine zbirke Slova iz snova (nagrada nagradom SFERA) i Sjaj.

universe in a nutshell

Tatjana Jambrišak

razmrvljena sam
prazna
lјuska bez oraha
a nekom
jakom kozmičkom
silom
na mrvicama
se iznutra
grčevito drži
cijeli
svemir

Zvijezde sanjalice

Tatjana Jambrišak

plaža je posuta šiljatim, izgriženim, bijelim šljunkom. okružila je ovalno, zeleno jezero jako razrijedene kiseline koja mi ipak prži tabane dok svakoga jutra bolno nabadam korake do nasukanog broda i dovlačim na obalu razbijene kutije s opremom.

prvo je sunce visoko na nebu, narančasto, gotovo crveno. na horizontu već zalazi malo srebrno sunce, tek nešto veće od zvijezda što me obasjavaju noću. ne poznajem ove konstelacije. nema ni medvjeda, ni strijelaca, ni gustih plejada pod kojima sam odrasla.

nije hladno, ali nije ni vruće. ponekad je u podne zrak zasićen isparenom kiselim parom, ali pročišćivač zraka u balonu radi dobro. malo me brine hoće li tkanina balona izdržati te kiše. vegetacija na obali je rijetka a listovi debeli, kožnati, otporni. možda bih balon trebala obložiti tim lišćem.

čini se da će ovdje ostati duže nego što sam mislila. još prvi dan sam poslala sos poruku. energetski blokovi su preživjeli pad i obnavljaju se sami nekim čudom tehnologije. replikator radi. dakle, neću umrijeti od hladnoće ili gladi.

čekat će. ili poruku ili spasitelje.

dotle, ostaje mi ova tastatura i ekran.

i slova iz snova.

Navještenje

Tatjana Jambrišak

Što ako je svaki san pogled u paralelne svjetove?

Katkad se nekima snovi ostvaruju.

Može to biti. Neki bliski, samo trunku promijenjeni svijet.

Katkad u snovima ostvarujemo želje.

I to može. Ne ide u ovom, probaj sljedećeg.

Katkad smo akteri, katkad promatrači.

Kao na filmu. Snimatelj, režiser i montažer.

Katkad smo vrlo blizu da odsanjamamo baš ONO.

Samo smo pogriješili PS adresu. Sutra ponoviti.

Divno je to. Katkad stvarnost koju živimo postane, gledajući unatrag, blijeđa od snova.

Ne mogu se nikako, mada vjerujem u znanost, složiti s tvrdnjom da snovi samo obrađuju podatke prikupljene na javi, dok smo budni.

Snovi ruše prostor-vrijeme.

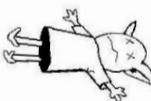
gnab gib

Tatjana Jambrišak

širi li se svemir nedovoljno brzo
da zvijezde uspore od ludila
da zastanu prašine kraj rubova
da obrnu se sile i vektori
da sljube se sunca i mjeseci
da svemir u prvu točku utone
i ponovo duboko izdahne

sve je jedno
pulsirajuće
zato te osjećam
blizu i daleko

tvoj kod je u meni

OK, dogodit će se... Odlučit ćete se pratiti poeziju, ići na recitale... i dogodit će se kad tad.

Vogonci? Ne... Ne vogonci.. Oni imaju tek treću najgoru poeziju u svemiru. Znate li tko ima najgoru?

Konzultirajte vodič!

Vogonska poezija

Vodič kroz galaksiju za autostopere

Vogonska poezija je naravno treća najgora u galaksiji.

Druga najgora je ona od Azgotha s Krie.

Dok je njihovog majstor-pjesnik Grunthos čitao svoju poemu *Oda grudici zelenog kita, što ju nađoh pod svojim pazuhom jednog ljetnog jutra*, četvero prisutnih u njegovoj publici je umrlo od unutarnjeg krvoliptanja, a predsjednik Srednje-Galaktičkog odbora za djelovanje po umjetnosti je uspio preživjeti ogladavši sa sebe jednu od vlastitih nogu.

Svjedoci kažu da je Grunthos bio "razočaran" prijemom svoje pjesme i da se odlučio otisnuti u čitanje svoje epske knjige u 12 tomova naslovljene *Moja omiljena grgutanja u kadi* kad mu je vlastito crijevo, u očajničkom pokušaju da spasi civilizaciju, skočilo kroz vrat i pridavilo mozak.

Najgora poezija od svih je stradala sa svojim tvorcem, Paulom Neilom Milneom Johnsonom iz Redbirdgea prilikom uništenja planete Zemlje.

U usporedbi s tim, vogonska poezija je kamilica.

Korolari (izvedeno iz iskustava sa pjesničkih kružaka)

- 1) Ni u kojem slučaju ne smijete dopustiti vogoncu da vam čita poeziju.
- 2) Ni u kojem slučaju ne smijete dopustiti vogoncu da vam čita poeziju.
- 3) Došli ste do točke 3? Nadamo se da ste gluhi.
- 4) Babilonska ribica nije za ništa kriva.
- 5) Za izazivanje vlastitog unutarnjeg krvoliptanja, pogledajte referencu Azgoth, Kria

Ovaj broj Parseka zatvorit ćemo s novom epizodom Baba na klupici... Zašto? Cliffhangeri su u modi! Pa stoga trk u prošlu epizodu vidjeti što se događalo! Ili ako vam je draže, imamo onaj "previously on..." dio na početku.

BABE NA KLUPICI

epízoda 7

Promjeniti

Danijel Bogdanović

ŠTAJ DOSAD BILO: Gledale babe na klupici svoja posla, kadli selom projde Debeli Juraj, isto za svojim nekim poslom. Odma zanjim i Mađarica, sve vičuć kako joj je neko ukro kolače. Anka odma posumnjala na Juraja, al nije prošlo dugo, kad i drugi ljudi iz sela jadikuju kako im je pokradena hrana, a niko ne zna koj to učinijo ni zašt. Uto se i Filka naljutila na Anku i Draženku i drugi dan nije tjela doć na klupicu. A onda tek horori! Pojavila se Mađarica opet, al sad sva neka ukočena, ko hipnotizirana i kad su ju babe dozvale, stala ova podrigivat ko brodská sirena, uperivši prstom u babe. I prije neg su se snašle, počeše izlazit ljudi iz kuća, svi ko Mađarica ukočeni i svi krenuli na babe. A one u zadnji tren pobegle i zaključale se u Ankinoj kući. I sad gledu sve te dojučerašnje komšije koji su se sad pretvorili u neke čudne promjenite stvorove, a među njima... i Filka! Jesul to više uopće ljudi il šta? Imali Filki spasa? E, to ćemo tek vidjet...

Spustila se ona prava kasnojesenska kišurina koja ti ledi košćure i testira ti čvrstoću zubala. Ljudi koji su sad nešt drugo tumaraju vani, po kiši i blatu, al koda uopće ne osjećaju ništ od tih nepogoda. Tijela ima mokra, kose im se objesle preko očiju i usiju, al uopće ne trepču – biće da im sva ta voda ne smeta šta im curi preko zjenica. Tu i tamo neko od njih pokuca na nečija vrata i kad mu niko ne otvori (jer više nema nikoga ko

nije... *promjenit*), vraća se !bescilnjom šalabazanju selom. Isto tako tu i tamo neko se ošklizne i ljosne u blato, al niko mu se ne smije. Pa ni djeca koja isto hodaju koda su jučer umrla. Eto, kad se čovjek promjeni, odma izgubi smisao za humor.

„Ak sam ikad zamišljala žive mrtvace“, veli Anka buljeć kroz pendžer, „ovak sam iju zamišljala.“

„A ne trule i raspadnite?“ pita Draženka, više dab razbila nervozu, nego što ju zanima. Nagledala se ona mrtvaca u svom životu. Neki od njih su bili i živi prije toga.

„Ne, baš ovake. Kondas živi, al nisu. A taki smi najstrašniji. Kad ga vidiš, neb reko daj mrtav. Izglede skroz normalno. Vidiš da unjem više nema života tek kad ti dojde preblizu da mu pobigneš.“

„Ovo nis mrtvaci. Ovis idalje živi.“ „A kak ti to moreš znat?“ plane Anka. Otkako je ugledala Filku među promjenitima vani, Anka je nekako splasnula, primjetila je Draženka. Koda joj se dio duše ispuho. Ko kad prdneš, a niko ne primjeti.

„Šta ak ju je nešt ublo u toj ráni šta su pojili, pa ju opet oživilo? Šta ak se jedino moremo spast tak da ubijemo te ljudi?“

„Onda čmo ij ubt!“ sad je i Draženka izgubila mir. Samo je Jula i dalje naizgled spokojna. Eno je, sjedi za stolom, zgrbljena i hekla svoju čarapu. Draženka priđe prozoru i zaljepi nos na nj. Ovako na prvu, vani vidi Lelu Kulinarovu koja je među prvima jaukala da joj je neko jelo pokro. Sad je Lela tupa i mutavo izgleda i jedna joj sisa ispala iz rubine, pa se klatara ljevo-desno dok hoda.

„Vid je!“ Draženka glavom odmahuje. „Ta nema stida ni kad ju đavli opsjedaje.“

„Ko?“ pita Anka, buljeć van.

„Lela. Razbacala sisu koda dicu s livade mami. U mom selu je bila jedna koja u životu grudnjak nije obukla. Kad bi pao snig, onda bi mi, dica, lipo posidali na dojke joj i ona nas je vukla do škole ko na sankama. A jesmo se uvik smijali šnjom. Pričala ona jednoč vic. Kaže, ide Mujo kudit dvi kile šarana za na rašlje. A trgovac ko trgovac, umisto šarana, dadne mu soma. A Mujo glup pa ne zna razliku. Došo on kuć, a Fata će na njeg...“

„Šta to divaniš?“ pita Anka, zbumjeno gledajući subabu. „Jel to imade veze s ovim sad?“

„Ne. Al tila sam jednu prisopodobu...“

„Umisto da smišlaš kakćemo se izvuć iz ove situacije i spast Filku“ Anka će odjednom narogušena, „ti tu pripovidaš vicove koji nis bili smišni ni iljadu devesto šeste!“

„Kak će i bit, kad se Mujo tad još nije ni rodio?“

„Aj dokurca!“ dreknu Anka, pa krckavih koljena ustaje. „Ti se praviš konda se ništ nije dogodlo, a vid vani! Sad nema nekog čudovišta kojem možmo odsić glavu i spašena stvar! Ovoj ozbiljno! Filka je jedna od njija, a mi neznamo štaćmo napravt, a tebi je do smija! Kakas ti to prijateljca, koza ti se popišala u čorbu dabogda!“

U normalnoj prilici, sad bi Draženkin štap imao posla. Al ovo nije normalna prilika i ako Anki treba vika da se ispuše, nek viče. I tako stoji Draženka kod pendžera i šuti i Anku glede. A ona se sva uspjenila, pa grabi do stola za kojim Jula sjedi i grabi svoju krunicu, pa onda grabi po kaput, pa ponovo grabi do stola za kojim Jula sjedi.

„A ti! Ti... ti sam štrikaš tu čorapu!“

I koracima koji melju hemeroidne čvoriće odlazi do vrata.

„Dićeš?“ pita Draženka i da će za Ankom.

„Idem spast drúgu!“

* * *

Vani – prolom oblaka. Anka pred vrata stala, a kiša joj odmah glavu smočila. Nema te marame koja bi protiv tako nečeg zaštitit mogla! Gleda Anka ljevo-desno, probija pogledom kroz zid kišni, kad eto ti Milovana

Krečmajstora, sav mokar i promočen, vuče šepavu nogu kroz blato, za sobom jarak ostavlja. I on je jedan od njih. Jel ima uopće više iko da nije?

Krečmajstor polagano šljapka nekud ljevo i Anka si sve premišlja dal da zanjim krene, al zastane. A šta će zanjim, Bog ga ubio? I on ko i svi ostali ide do neke kuće pokucat, pa kad mu niko ne otvori, otiće do neke druge i tak stalno. Ak oću otkrit šta se tud događa, moram otkrit oklen se ovo pojavlo. Dragi Gospode, pomož mi ako Boga znaš! Ak ovo na dobro izajde, otiću u Međugorje i kupt najveću plastičnu kruncu koju najdem! I na kolnima će se popet na Brdo ukazanja! Ustvari, neću. Bolje će Ti misu platit. Kad sam bila mala, mater mi je rekla, rekla je, *ćerce, čovik je stvoren na sliku i priliku Gospodovu*. Znači da i Gospod piša i sere, minja žarulje i smeće sridom prid kućom ostavlja. A ak ne plati račun, stiže mu HEP. Zato moramo davat tolke novce Crkvi, ćerce. Znaš ti kolko u Raju imade žarulja? Neš valjda da Gospodu iskopčaje struju?

Kad se Milovan odgogao i nestao iza neke kuće, krene Anka na drugu stranu. Sjetila se ona: ovoj sve počelo kad je debeli Juraj selom prošo!

Al, kako? Šta je to Juraj učinijo?

Šulja se ona tako prema Jurajevoj kući, leđima uz zidove da ju nebi neko sleđa uvatilo, jel ko zna šta ti ljudi sada oće. A ona još od onih davnih ispovijedi kad je ko curica za pokoru moralu u ispovjedaonici okrenit popu leđa i bez gaća čekat da ju Gospodin po guzici pošprica toplim i ljepljivim sokom oprosta, baš nekako i ne voli da joj iko išta radi sleđa. Svaka čast Gospodovom soku oprosta, al nije ugodno kad ti se to sve zaljepi po šupčanim dlakama, pa se onda sva raskrvariš kad prvi put ideš srat. Zato je sad Anka dvostruko opreznija. Prekjučer su im jedva pobegle, ona i njene dvije druge.

Znači da promjeniti nisu baš miroljubivi. A da su ih se dohvatali, završile bi kojadni poštari Jajko i sad bi mutavo šljapkale po vani.

Svako malo neko od promjenitih se pojavi iz bijesne kiše. Ko mrtvac iz magle, ko neka golema zvjer što traži obrok, al lovi samo onaj što se miče. Anka se tad smrzne na mjestu, glumi banderu – čak upali i svjetlo⁽¹⁾ – i nediše, sve dok opasnost ne prođe. *Mi smo nadrljale onaj dan tek kad smo počele Mađaricu dozivat*, sjetila se. *Ak se nikak ne glasam...*

Šulja se tako naša Anka pa izviri iza čoška kuće, dab vidjela jel ima kakvih pokreta u Jurajovoju kući. Kad je izvirila, a ono – jebote! – eto je licem u lice s petoro promjenitih! Nekoliko trenutaka niko ne mrda. Anka bulji u njih, oni bulje u nju. Prepoznaje ona sve te ljudе: Slavica, Vera, Ante, Čađavi Šojat i njegov sin Peškir. Al, oni ne prepoznaju nju. Samo stoje tu iza kuće i pred se gledaju.

Možd ak se ne pomaknem...

Al misao joj razbijie razorni podrig kojim se Vera oglasila dok se nagnje prema njoj. Vonj nečeg što je čitavo ljetu pod pazuhom stajalo se širi i ždere joj nosnice, grkljan i mokračni mjehur i Anka se skoro sruši u blato. Sreća pa pada kiša, pa se smrad brzo razilazi, jel da nije tak... uskoro bi i ona kucala po vratima.

Anka pokrene svoje stare kosti i stišćuć krunicu u ruci, probija se kroz glib i kišurinu, a promjeniti za njom. Podriju iza nje ko svinje kad se tuku i Anka kroz kišu svako malo osjeti kako ju je nečija ruka za dlaku promašila. Onaj mali Peškir – davo mu mošnje poljubijo! – je brži od ostalih, pa Anka mora trčat cik-cak da mu pobegne. Nije da joj je to problem. I onako joj se klimave noge stalno škljižu po blatu, pa očeće, ide cik-cak.

1) Ne pitaj...

Al, mladost je uvijek brža od starosti, veli poslovica, osim kad je u pitanju približavanje kraja života, potreba za pišanjem posle pića i zaboravljanje, isto veli ta poslovica, pa u jednom kritičnom trenutku (kritičnom zato što je Anka u sebi kritizirala nedostatak Gospodove intervencije u ovoj situaciji), zgrabi ju Peškir za maramu i svuče joj ju s glave. Isti tren, eto ti iz siva neba ljubičaste munje, sprži babu ko bukvu nasred livade, a s njom i Peškira čije tijelo, eno, leti deset metara dalje. Samo, umjesto babe, sad tu ratnica u raskoračnom stavu stoji, s vrelim bićem u ruci. Promjeniti ni da bi zastali, već i dalje uz podrije idu na ratnicu. A ona pod titanskom maskom sve si misli: *očul ih pobit il ne? jebemti sve, moglab ih se tako lako rišit, al kad ne znam šta su!*

I dok ona tako dilemizira, približše joj se promjeniti i već su joj Verine i Antine ruke oko vrata i stišću. A stišću jebački jako! Anka pod maskom jedva udahnit može i već ju ovih dvoje guraju u blato, a Anka im se jedva odupire. Glib joj se zavlači pod masku titansku, a Vera i Ante ju guše i bulje s onim svojim bljedim očima, ravno joj u njezine. *Nemorem više...* kuka useb Anka, pa očajničkim pokretom zamlatara bićem i jednim zamahom uz zvuk – *amen!* – odsjeće i Verinu i Antinu glavu. Čim su se njihove ruke opustile, Anka skoči na noge i prije nego su je se dohvatali Šojat i Slavica, otrči Anka do Peškirova tijela koje svo ugareno, koda se ugljenom namazo, leži na drugoj strani ceste, s Ankinom maramom čvrsto stisnutom u mrtvoj ruki.

Izvuče Anka maramu i odluci ju nestavljat na glavu sve dok na sigurnom ne bude, da nebi odnekud iz kiše izronio još koji promjeniti. Doleti ona tako do Jurajove kuće brzinom koju dvoje živih promjenitih nikako ne mogu sljedit nego samo šljapkaju za njom, podrigujući demonstrativno, pa kroz pendžere gleda, nebil možebitno ugledala kućevlasnika kuće u vlasništvu vlasnika

dотичне kuće. Međutim, kuća tiha, prazna i tamna, a otvorena ulazna vrata vele joj da je neko najvjerojatnije izašao iz nje ili ušo u nju. Anka pride kući, nečujna i nevidljiva ko Rambo II, s bićem spremnim na udarac i presječavanje svega presječivog što joj se nađe na putu. Al, na putu joj se našlo samo blato, kiša i jedna nesretna kokoš koja se pokušava vratiti u svoj kokošnjac, al se valjda izgubila, pa se sad, do trbuva u glibu, jedva vuče po putu. Jel i ona promjenita, Anka ne može reć, jel kokoši baš i nisu sklone glasnom podrigivanju.

Zaviri Anka tako u Jurajove kuću, kad ono iznenada – ništa se ne dogodi. U kući nema nikog. Pamterinim skokom skoči unutri, pa pogleda na svih pet strana svijeta, da ju ne bi neko iznenadio. Al kuća prazna. Odlično! Anka se ponovo zamarami, poprimi bablji oblik, pa zatvori ulazna vrata da se ne bi koja od onih beštija dovukla za njom te ju s leđa iznenadila.

Negdje tu u kući krije se odgovor na sve šta se događa zadnjih dana u selu. Otvara Anka pažljivo vrata od kuhinje i sve si misli: *Treba sad sve sobe ukući prigledat, jednu po jednu, i nadat se da na me iz nekog mraka ne iskoči...*

„O!“ zbumjeno će baba, kad u kuhinji pored sudopera ugleda Juraja kako stoji i bulji preda se.

„Onaj...“ Anka će. „Malos mi pokvarijo komcpciju. Obično čudovišće nebude odma u prvoj sobi u koju protagonič unide. Mislim, nis ti čudovišće, puno ljudi voli pojist. Moja druga Filka... ta je ko državni proračun: koliko god da tovariš u nju, nikad nije puna. Sićam se... onaj...“ Zastade Anka pa Juraja gleda. Golem mu se trbuв objesio do koljena, a podbradak mu ko još jedna glava pod bradom se keri. Nije se brijo ova četir dana i dlake mu prekrile pola lica. Inače je Juraj uredan čovjek, iako se nikad nije

oženio i živi sâm otkad mu je mater umrla prije osam godina. Al, ovo više nije Juraj. Ovo je promjeniti.

Ne zna Anka kako da se ponaša – bil otišla il mu prišla. Jer, on koda je upao u san na nogama, samo gleda u prazno i hrapavo diše. E, da su bar drúge sada s njom... Al ne! Morala se ona junačit! E, neš više!

„Juraje“, napisljeku će Anka, „ak razumiješ šta govorim, rec mi šta se tu dogodilo? Kak je ovo sve počelo?“

I koda su te riječi pokrenule neki mehanizam u njemu, Juraj polako glavu okreće. Oči su mu mutne, mrenaste, al gleda u Anku. Iz usta mu nešta smede i masno kapa dok podiže ruku i Anka se već priprema na podrigivanje i odmaramljuvanje, kad Juraj prozbori: „Ni... sam ja... kkkk...“

„Šta ti nisi kkkk? Ku-klux klanovac... kurčev?“

„Kkkhhh...“ hropti Juraj i dalje.

„Kastrirani kolonoskopijom kremirani katamaran?“

Juraj se muči sa sobom, Ankom i tekućinom iz usta. „Khhhhh... khhriv...!“

„Kriv?“ Anka će iznenadito. „Nisi ti kriv? Za ovo sve? Je, isto ko i Sanader. Znala sam ja odma čim sam te vidla da stebom ruku pod ruku Nečastivi šeće! Ukros svu onu ranu i ko zna...“

Jurajevo se golemo tijelo tada bez upozorenja raspukne ko ljubenica kad ju baciš s balkona na cestu i pošprica Anku iznutricama i izvanicama i krvlju i drobinom i mnoštvom neprobavljene hrane. Oblio on tako čitavu kuhinju i zidove i prozore i elemente i na kraju samo glava mu na podu čitava ostade. Iz usta mu se neka smeđa lakač dugačka masa siktavo izvuče i izgubi

se među organima i komadima mesa i robe. Anka još ne može do sebe doći od prepasti i smrada koji se širi. Pošpricalo ju više neg svi popovi u djetinjstvu zajedno. Briše se ona i povratit ne pokušava... ustvari, ne povratit pokušava, istovremeno prekršujuć drugu Božju zapovijed i šesti glavni grijeh. Nije joj jasno šta se dogodilo. Dovuće se ona do Jurajovih ostataka, kadli...

... s leđa ju neko opizdi po glavi i mrak ju obuze.

Petog dana

Otvara Draženka oči i briše krmelj koji joj je sljepio desno. Eto je zaspala prid pendžerom, čekajuć kad će se Anka vratit i hoće li sa sobom Filku dovest. Al, nijedne nema. Vani kiša više ne pada, al je cesta puna blata. Zna to Draženka jer nekom jadnom čuki samo glava iz gliba viri. Trgenja se, al nema šanse da se izvuče. *E, moj čuko*, misli si, *ti si svoje odlajo*. Nebo sivo ko šupak bolesna čovjeka, a Jula i dalje za stolom sjedi i štrika.

„Ja sam zaspala. Jel bilo šta noćes?“

Jula nosom odmahuje. „F...“

„Cjelu noć su odali po vani i prid zoru svи ošli nekud tamo?“ ponavlja Draženka potpuno nepotrebno Julinu rečenicu ko i svaki lik u *How I Met Your Mother* nakon reklama. „A od Anke i Filke ni traga ni glasa?“

„F...“ odmahuje Jula glavom.

„Ne?“ ponovo ponavlja Draženka.

„F...“

„Da prestanem ponavljat?“

A Jula pletivo podiže, pa igle na Draženku baca pušći ko ježovi za parenja.

„Jebesi mi mater ponavljaca?“ Draženka će, saginjući se pred projektilima. „I očeš da idem u potragu za curama?“

A Jula kriglu dohvati iz koje rakiju piće kad je kod Anke u gostima, pa ju svom snagom šikne na Draženku. Samo, snage je u njoj koliko i hrane u želucu prosječnog Zimbabveavljanina i krigla joj se samo u krilo skotrlja. Al, Draženka je pametna i ne naslađuje se, nego put pod noge pa na vrata i van. Sa bijesnom Julom nije se za igrat. Ne postoji džabe u selu izreka: *U bisnoga čuke i zubi jebote eno Jula ljuta, bižmo u sigurnosti domova svoji dok još nogu imademo!*

Vani – blato do kolina. Njuška Draženka zrak uvjerenja da promjeniti smrde na mokre kokoši, al osim mokrih kokoši nikog drugog na ulici nema. Čudno je to Draženki. Jučer čitave horde promjenitih po selu tumaraje, a sad konda Modni Mačak ima potpisivanje nove knjige – niđe nikog.

Došulja se ona tako do kuće Augusta Šenovića, zaviri na pendžer... kuća prazna. Ode dalje, do kuće Miroslava Krleža, zaviri... prazno. U kući Marice Jurić Zavrlogorke... samo mačka na stolu sjedi i u Draženku bulji. Kuća Lošiše Cessnarića otvorena koda popa čekaju, a u kući nikog živog – a frižider otvoren i ispraznit, a ni lonaca nema.

„Svi su ošli izkuća i odnili svu hranu sa sebom“, veli si Draženka naglas, kako ne bismo morali koristiti kurziv. Stala ona nasred sela, ruke na bokove i gleda svu tu praznoću i masu otvorenih vrata. Ne sjeća se kad je selo izgledalo ovak prazno i napušteno. I neka ju jeza niz leđa projde.

„A de su svi?“

Tragova u blatu kolko ti srce voli, ali svi nejasni i nasumični. Nemoš nijedan pratiti. Čim je to pomislila, zalaje onaj čuko zaglaviti

u blatu. Draženka ode do njega i po glavi ga pogradi. „Jadni mali čuko“, tepa mu ona dok on cvili i preklinjući ju gleda. „Zajebato je kad si tako zaglaviti, a nikog nema da ti pomogne, jelda?“

Pa ode dalje, a čuko očima nemože vjerovati.

Nije se Draženka provukla ni kroz dva metra blata, kad svi oni razbacani tragovi odjednom se umirili, odjednom se sredili, okupili i svi u istom smjeru krenuli.

„Fala ti, čuko“, više Draženka. „Da nisam do tebe došla, neb ni primjetila ovo!“ Pa, odleprša kroz blato ko leptir na apaurinima.

Vode ju tragovi, vode, izmed kuća i kroz ganjke i ispod drveća što plače za promjenitim, kroz pusto selo, sve do...

Stala Draženka i čudom se načudit ne more. Eno, gdje su nestali svi promjeniti! Nekoliko desetaka njih nagurava se pred kućom od...

... Mađarice!

Tu i tamo neko podriguje, al uglavnom svi stoje i pokušavaju uć unutra. Srećom, niko nije okrenut prema Draženki i ona iskoristi tu priliku da šmugne pored svih njih iza Mađaricine kuće. Ako su već svi promjeniti poostavljali otvorene prozore i vrata, možda je i Mađarica. Dogacala ona s one strane kuće, tamo gdje se Mađarici spavaća soba nalazi.

Oprezno na prozor proviruje, a u kući promjeniti do promjenitog, guraju se ko sumanute gliste. I svi okrenuti na istu strnu. Svi nekud idu, svima je isti cilj. *Šta se dogada to? Šta svi rade u toj kući?* pita se naša Draženka, ne razmišljajući da bi joj bilo mudro tu i tamo pogledat iza se. Nikad ne znaš...

PooooooooooooRRRRRRIIIIIGG!!!

E, jebatga, prekasno! Lela Kulinarova stoji pred njom, sva prljava i raščupana, sa sisom na uvid. Ispružila kažiprst prema njoj i na sav želudac zove ostale promjenite. I uvidje tu Draženka napokon da ako oće situacije spasit i druge svoje, nema joj druge. Pljune ona na tlo, odmarami se i munja zelena bljesnu – nema veze što će ju Lela vidjet. Ovo je kritična situacija. A Lele koda se odmaramljivanje uopće nije dojmilo, i dalje podrige.

„Pa kolkos toga pojila, dijareja ti dite bila?“ psuje ratnica i kundakom mitraljeza Lelu preko labrta. Skljokala se ova ko World Trade Center onomadne, al prekasno. Već, evo, dolaze drugi promjeniti.

„Kru te masni...“ uzdiše ratnica. Bilo bi sad najjednostavnije sve ih s metcima pokositi, al nije etično. Nisu seljani krivi za to što im se događa. A i nikog ne ubijaju. Samo se u promjenitog pretvore i... i šta onda?

„Šta vi opće radite?“ viče, pa uzrak se baci i po glavama promjenitih skakuću nindžoliko, pobježe gungulí. Oni, reklob se, zburjeni, ne znaju šta ih je snašlo, mašu rukama i podriju ogorčeno, pa za njom. A Draženka već po blatu trči, oko kuće, do ulaza, jer zna da je odgovor na čitavu ovu zburujuću zagonetku smješten negdje unutar Mađaricinginog doma.

Pred vratima još uvijek previše promjenitih da bi se uć moglo. I tu joj padne na pamet ideja. Kad joj je prvi promjeniti prišao – Mirko Bobsaget to bijaše – ratnica brzinom babe obučene u tjesnu kožu odere dio njegova rukava i brisne iza prve kuće. Popne se na orah uz kuću, izvuče mitraljez svoj premili i stavi unj novi redenik, a onda većim dijelom istrgnute tkanine zaveže mitraljez za jednu granu. A ostatkom rukava

zategne okidač tako da oružje samo puca, al ne u ljudе, neg nekud u daljinu. A zašto sve to? Pa zato šta, eto, ti promjeniti, bauljaju prema zvuku i sve ga podrigivanjem nadglasat nastoje.

Draženka skoči iz krošnje na krov kuće, pa izviri dolje. I stvarno – plan joj uspijeva! Promjeniti se okupljaju oko zvuka, pokušavaju doć do mitraljeza i sve ih je manje oko Mađaricine kuće. Kad su skoro svi otišli, baci se ratnica na tlo, hajkikom onesvijesti četvoro promjenitih koji su se još motali oko vrata – posebno sočno je opizdila Bjanku Jibićić koja joj već tri godine ne vraća vunene čorape za nagroblje koje joj je Draženka posudila kad joj se sin objesio jer je našo svoju ženu u krevetu sa njenim sinom iz prvog braka s kojim je mislio pobjeć na Havaje i započet novi život, a ženu otrovat arsenom kojeg mu je mama kupila za imendan – i uniđe.

Sad kad je znala da se promjenite može lako svladat, Draženka je bez straha isla iz sobe u sobu i šamarala one koji su zaostali u kući. Sva puna samopouzdanja ko Jenna Jameson sperme, dođe ti ona tako do žarišta okupljanja – vrata na kraju hodnika. Nekoliko se promjenitih tamo nagurava – među njima i jedni poštar Jajko. Ratnica ih sve razbacala i žustro iščupa vrata iz okvira. A tamo – ulaz u podrum. A svi dobro znaju: kad se treba u podrum sići, toj onda neki horor u pitanju.

Kad je oprezno⁽²⁾ sišla, pokušava nazrijet stvari oko sebe. Obično utim podrumima kutija i alata imade i sve smrdi po vlagi. Ovdje ne. Osim smrada po vlagi, oču reć. A možd i kutija imade. Ko to more reć, kad je mrak debel ko dobra šnjita crnog kruva? Čini joj se koda je ovaj podrum puno veći od kuće iznad njega, al od mraka to može samo prepostavljat. Zapravo, ništ ona tu ne može

2)Al ne oprezno ko inače!

zaključit, samo sere. Ko Draženku pozna, zna da ona ne voli ne moć zaključivat. To joj nije prirodno stanje. To ju plavi. Niz leđa joj se žmarki utrkuju, ima osjećaj koda ju neko gleda. Ko se to krije u mračnom podrumu? Jesul promjeniti il je Anka došla?

„Anka...“ tiho će ona. „Jesil tud?“

Da je Anka, već bi odgovorila. Promjeniti, već bi podrigivali. Nit je Anka, nit su promjeniti, već to nešto drugo u tami se krije. Okreće se ratnica oko sebe, škilji, al badava. *Možd sam tribala malo opreznije snit*, misli si⁽³⁾. *Ni mitraljeza nemam*. Eno ga, čuje ga ona u daljinu, siroče i dalje marljivo puca.

„Koj to tu“, na kraju će ona, pokušavajući zvučat autorativno. „Mađarice, jes ti sve ovo zakuvala? Ak jes, izidi, još moremo sve rišit. Još ništ nije gotovo!“

„Gotovo!“ Krik odjekne mrakom i odjednoč, bi svjetlo! Mrak se pretvorio u ogromnu dvoranu od betona iz kojeg posvud kondenzat kapa. Svuda u čoškovima nabacane hrpe hrane i lonaca ko na smetlištu, a po zidovima limene stalaže na nekoliko katova naslonite. Na njima... Draženka se još jednom naježi. Svi oni seljani koji još nisu promjeniti postali, leže zavezani ko u nekoj stravičnoj bolnici, sa ljevcima – fi pedeset centimetara! – u ustima naguranim, u koje neke cijevi mljevenu hranu upumpavaju.

Masovno šopanje!

Svi su budni, pokušavaju se iskobeljat, spasiti dušu i želudac, gledu oko sebe panično – ni djeca nisu pošteđena tog pakla; dobro, osim onog Slavkinog Viktora: njemu je ovo vjerojatno raj, jer, gle malo prase, eno ga tamo leži s onom svojom trbušinom dječjom i sve se se smješka od zadovoljstva.

Al, pusti njega. Ostali patel Skočila bi Draženka odma da ih spasi, jer je međ njima vjerojatno i Anka, al ne može. Prekoputa nje, pored šaltera za svjetlo uzdiže se zlo! Kreatura kakvu ratnica još u životu vidjela nije!

Četri metera visoko biće koje konda je od same hrane napravljeno! Po njemu sa svih strana vise komadi mesa pečenog – piletine i junetine i pečenke i puretine, sve bataci i krilca izbijaju – pa povrća kuvanog i prijesnog, od mrkava i peršina, do glavica kupusa i kelerabe i luka. Preko prsa mu se preljeva grah kuvani i čušpajzi razni, a bedra mu kobasicama i divenicama omotana. Sve šta je ljudima iz sela nestalo, čini to čudovište. Tu su i lonci, tanjuri, vilice i noževi, tu su krumpiri i bundeve i šunke sušene, špagete i štrudle i sve to izolirkom crnom obljepešito! A najgore mu se na vratu nalazi. Nije to neka prestrašna glava kakvu bi prosječni čitatelj očekivao. Jok. Izmed ramena mu Mađarica viri, sjedi u čudovištu i zlobno Draženku gleda.

„Ajme, Mađarico, pa štas to napravila?“ snebiva se Draženka, neznajući kud bi prije pogled bacila. Sad kad nema mitraljeza, osjeća se posebno ranjivo, a čudovište koda to vidi, pa mljackavo kreće na nju i rukom masivnom i masnom zamahuje. Ratnica se u posljednji tren spasi saltom unatrag, ali ni čudovite, a ni Mađarica nisu time dojmiti. Vidi Draženka – nema od borbe s ovim hranomonstrumom kruva (dobro, ima ga po čudovištu i po čoškovima podruma, ako čemo tehnički, al to sad nije bitno!), pa da će pobjeći iz podruma i probat pronaći druge svoje...

... a dvadeset⁽⁴⁾ promjenitih nagurava se na stepenicama i podrijeva na Draženku. Nema šanse da se provuče izmed svih njih

3) Jesam ti reko? A?

4) Milimali... nimimimi... nunanina... nagasaki... e jebatga! Onda: barem. Barem dvajst!

dok ju čudovište ne stigne. Dosad ih je razbacivala po pet-šest uvr glave. Dvajst je previše. A šta sad?

Čudovište opet zamahuje, a Draženka se sagne. Onda čudovište zgrabi prsa svoja i iščupa šaku smilja i bosilja i mesa i čudesa i šikne sve to na ratnicu. Smije se ona – kaki su to projektili, bogati? – al ju onda sve to strefi snagom tajfuna u čelenku i ona se strovali na prvu stalažu i sruši ju zajedno sa svim ljudima i dalje zavezatima na njozji. Čuje se kuknjava i grgljanje, a tu i tamo, čuje se podrigivanje. Eto novih promjenitih, bude se nakon šopanja zarazitom hranom. Al, kako je zarazita? I zašt?

„Mađarice“, stenje Draženka ustajuć, „zašt sve to radiš? I kak?“

Mađarica ništa, samo šuti, što nikako nije dobar znak jer su Mađari poznati kao *Narod koji ne šuti, osim kad je nijem*⁽⁵⁾. Dok troje novih promjenitih ustaje u podrumu, rulja starih se žustro spušta niz stepenice. Uf, ovo će bit gusto...

Uzvere se ratnica na prvu stojeću stalažu, a zavezani narod na njoj stenje li ga te kuka li ga. Sad je Draženka negdje u razini Mađarice koja ju gleda ko lud mješalicu. „Prestani sotim!“ viče ratnica, ali joj u odgovor stiže samo hranjiva ruka čudovišta. Prije nego se svom snagom stuštila na stalažu i razbila ju u komadiće – a s njom i zarobljenike – baci se ratnica na susjednu.

„Pa šta ti je selo skrivlo?“ viče ratnica u kožnjaku s crnom titanskom maskom na licu, s užasom shvaćajući da su se promjeniti iz kuće spustili dolje i sad joj se hrpmice približavaju.

5) To nisam izmislio, to je citat iz knjige: „Kad se neodgonetljiv rukopis i još neodgonetljiviji jezik urote: Mađarska, država u kojoj se nije pametno razboljeti: 1500 najgorih slučajeva krivog liječenja zbog zablude (u travnju (prije podne (između 10 i 10:45 (u jednoj ordinaciji))))“; autor Lajós Rétrívér, Íszdávachösh knyzy , 1985.

„Što ti to briga?“ prozvana će režeći ko Mađar poslje debrecinke s ljutim semfom. „Ja ne razgovaranje sa domine, ne pada nam na pamet!“

„Domine? Ja ti nikad nisam igrala domine. Al u mom selu...“

„Ne ta domine! Ona s bičevanje!“

„Domine s bičevanjem? To mora bit neka mađarska verzija. Vi baš sve morate radit ljuto! Ne morete ni domina igrat bez da patite...“

„Ma ne igra!“ skiči Mađarica, a čudovište opsceno gestikulira. „Sadomazo!“

„Ne ne ne“, Draženka će, prstom odmahujući. „Veli se: Bog te mazo!“

Mađarica na ovo krikne pa se zapsuje mađaronski, ko onda u prethodnoj epizodi. Stade monstrum masno po betonu tabat i rukama žustro mahat, više bezumno nego... jel, umno.

„Ja na pamet ne palo da tebe kažem zašto smo ovo napravila! Nikad znat nećeš da sam osvetu ispekla zato što mi kolači ukradeno! Nikad! Više nitko kolači domaće ne naručivati za svatovske, svi iz slastičarne! I baš sad kad joj se posrećila za velike svatove narudžbom, ukrade netko! Nikad reći to nisam ti!“

„A jel mi neš reć ni kak si krejirala čudovišće?“

„Naravno ne da! Ne saznao ti da moji predak magyar cigányok jesam i da čarolijom hrana začarati i da svi ljudi u selom kažnjeni jer bezdušnici kolači ukrao! E pa,

sad stvarno bezdušni! Vi jedeti hrana, sada hrana jedi vašu dušu!"

Dok vrišti, Mađaricino čudovište udara hranidbenom rukom po stalaži, a ratnica se u posljednjem trenu baca na sljedeću. Bespomoći seljani koji su u postupku pretvaranja u promjenite, bespomočno skončavaju pod šakom od kupusa i bečkih odrezaka. A promjeniti koji su sišli u podrum motaju se podrigativno oko čudovištevih nogu, pokušavajući do Draženke doprijet. Još su samo dvije stalaže čitave ostale, al znade ratnica da treba još malo odugovlačiti jer će svaki čas u podrum Jula uletiti, uspas drži. A možda i Anka koja je Filku negdje našla i vratila ju na staro. Ipak su njih četiri povezate.

„Znači, kad je tebi neko kolače ukro, tis svima pokrala hrana i začarala ju? Al s kojim ciljom? Štaš sa promjenitim?“

„Pojma nemamo! Nek hodaju okolo i druge promjeniti. Štajaznaju! Nismo ja zločinac iz Žanklodvandam! Nema plan, samo osveta i ez az! Daj, stati više da te ubila! Ko muva letaš!“ Pa potrči čudovište, sapličući se o podrigujuće promjenite. Psiće Mađarica, čudovište rukama maše poradi zadržavanja ravnoteže, a Draženka se baca na sljedeću stalažu, desno od monstra. Sad će njene druge, samo što nisu...

Naglo se hraneno čudovište okreće za ratnicom i ljevom rukom grabi – jer svi su Mađari ljevaci – i još samo treba nogu pomaknit, al se tu našla grupa promjenitih i zape mu nogu i izgubi gorostas ravnotežu i pade ustranu ko Mladen Grdović poslje koncerta na predzadnju stalažu, a meso i povrće i tjestenine frcaju po zidovima i ljudima. Draženka brže-bolje situaciju iskoristit kreće, pa se odbaci sa zadnje stalaže i drito Mađarici pod vrat se dočekuje.

Krkla ova ošamućeno, a čudovište se pokušava ustat, al mu ne ide jer je i carolija ošamućena. Draženka joj grklijan stišće, pa približi masku sve do Mađaricina nosa.

„Odma das vratla sve ove ljudi kakis prije bili! Odma!“

Mađarica šišti: „Ne mogli...“

„Ma nemogli ti kičmu operirat kad ja stebom završim! Brojim do tri. Ak sve nebude po starom, ode glava! Jasno? Jedan!“

Mađarica samo očima vrti koda su ju demoni opsjeli. A čudovište od hrane se raspadač stalo. Sve veze unjem pucaju, hrana se ljušti, sloj za slojem se ispuhuje.

„Dva!“ nastavlja Draženka, nesvjesna šta joj se za leđima zbiva. I taman kad je dvajpol htjela uzviknut, zgrabiše ju mnoge ruke s leđa, a podrizi joj odmah rekoše o kakvom se nemezisu ovaj put radi. Jebemti, zaboravila je na promjenite!

Povuklo ju iznenada desetak ruku i ni snać se nije uspjela, a već ju odvlače od Mađarice. Pokušava se Draženka otgniti, al deset je ruku više od bilo kojeg drugog broja ispred deset i ruke su joj sputane. Al zato noge nisu! Ritne se ratnica nogama žestoko, pa još žešće dok ju pare podriguše osipaju vonjem gastritičnih želudaca. Udari nogom promjenitog iznad sebe i on padne, al eto ti odmah drugi promjeniti. Šutne ona i njega, al eto trećeg. I kolko god ih šutne, uvijek je tu novi. A đe su jebene Jula, Anka i Filka?!

U međuvremenu i Mađarica nadošla, pa se izvukla iz ostataka sad neupotrebljivog čudovišta i briše ostatke sataraša sa haljine. Smješka se zlobno i evo je, ko kaki antagonist, prilazi Draženki koju sputanu drže na betonu.

Nadvila se Mađarica nad ratnicu, pa će:
„Sad čemo vidim tko domina u selo bijaše!“
Dohvati ona Draženkinu titansku masku...

... a Draženka nogama zamahne i ispreplete ih oko Mađaričina vrata i jednim glatkim brzim trzajem – krc! – i odu redom C1 do C5⁽⁶⁾ ukurac! Sruši se Mađarica beživotno na tlo, a sekundu potlijam popadaše i svi promjeniti koda im je cirkular cjevanice presjeko.

„Ne!“ kriči Draženka bacajuć se na noge. Skače do prvog suseljanina – starog Dobroslava Lošetića – i stade ga čuškati i bilo mu opipavati. Proškilji on na jedno oko, pa se u kožnjakušu zagledo. „Anita, bogati, ti bi oped? Nisam ti ja hiltovka da morem bušit čim me u struju ukopčaš. Tribam se malo odmor...“

Al, ne sluša njega Draženka više, već do sljedećeg ležećeg tijela skače. I ovaj se budi, nesvjestan šta se do maloprije događalo. Još dvoje-troje ona tako pregleda. Svi živi, samo ih amnezija jebe. Al i bolje je tako. Što manje znaju, više ne znaju. A više manjeg je nekad bolje neg više višega. Jer višeg može bit i previše, a manjeg ne može bit previše. Najviše manjeg što može bit je nula, a više u beskonačnost ide. I onda te zgneće u nekom trenutku. I šta onda? Ja neznam.

Pretrči ratnica po tjelesima koja se polako bude – osim onih mrtvih koje su stalaže zdrobile – pa uz stepenice, pa iz kuće Mađarice. A ono, nasred druma Jula klima i Anku pridržava.

„Sad se dolazi?“ bjesni Draženka odmaramivši se. „Ja sve sama napravim, a vi onda dojdete pošećert i odma glavne, a? A štase ti obisla ko sisa u matere tuceta dice?“ Anki će.

„F...“ veli Jula.

„Išlas nas tražt kad nas nije bilo“, ponavlja Draženka opet bezveze, „pas našla Anku u Jurajovoju kući onesvistitu?“

„Misla sam daj on kriv za sve“, stene Anka, „al nije. Neko me po glavi opizdijo. A znam i ko.“

Draženka čeka. Anka isto. Draženka puhne lјutito – e, da joj je sad štap njen u ruci... alaj bi zapjevo!

„Ko – jebote on!“

Gleda Anka značajno i oduzima vrijeme čitatelju. Pa će: „Mađarice muž! Vidla sam ga kad sam pala, prije neg me nesvistica odvukla.“

„Njen muž?“ čudi se Draženka. „Viš, njega se nisam ni sitila. Pa da. Nije mogla Mađarica sve ono u podrumu sama napraviti.“

„Koje?“ pitaju dvije babe.

„Pričaću vam na klupici sutra. Znači, oni su zajedno krali hranu...“

„Možd“, Anka će, „al ak su radli skupa, zašt je onda Mađarica kukala da joj je neko ukro kolače? Jel, to je pokrenlo čitavo ovo sranje.“

Razmišljaju babe, razmišljaju, a onda se Jula javi s jednim moćnim: „F...“⁽⁷⁾

Negdje iz pozadine grune utom času dramatična muzika. „Ispričavam se“, više neko, „naglo sam pojačo radio!“

„Pa dal!“ Draženka će. „Možd nije Mađarica mastermajnd iza ovog, neg njen muž! On joj je ukro kolače...“

6) Mama ti je auto!

7) S julskog jezika: „Možd nisu radli skupa...“

„.... i dao ih Juraju“, nastavlja Anka, drúginu nit uhvativši, „pa ih je ovaj pojio i eksplodiro. A mene je udario da ga ne odkrijem...“

„.... a sve to zato, „ide dalje Draženka, šta je Mađaricom mužu dopizdilo to njeno uzaludno pravljenje kolača kad od tog nikake koristi. Sama mi je rekla da jedva više ko naručiva kolače. Muž ju je odlučio sabotirat...“

„....jel je htjeo da ona onda delfinitivno prestane sotim!“

„Al umjesto da prestane, ona je skroz poludla i onda je s mužem napravila čitavu ovu predstavu!“ završava Draženka. I opet dramatična muzika!

„Jebemti puce za pojačavanje!“ više neko.

„E, sad ta priča imade nekog smisla“, Anka će. „Ne baš tolstojskog, al kod Pattersona more projt. Sad kad smo sve saznale i razrišile, Julo i Draženko, i više nema nijednog otvoritog pitanja, Julo i Draženko, ajmo mi bolje na našu klupu.“

„Ajmo“, slažu se ostale babe i odlaze.

Šestog dana

Blatnjavo, na klupici pred kućom tri babe u crnini sjede. Anka sa zavojem na glavi se mršti. „Mislim si i mislim i mislim... jesmo mi stvarno sve rišile jučer?“

„Jesmo“, Draženka će joj. „Znamo ko je sve to napravilo, znamo zašt, znamo kak, promjenitih više nema. Štab ti još rišaval?“

„Pa, ne znam. Stalno mi se čini...“

„Jeste čule?“ prekida ih novi glas. Eto

Lele Kulinarove, taba prema njima sva uređena, sa sisom uredno ušuškanom pod četir sloja haljina. „Jučer, kod Mađarice u podrumu! Orgije! Pola sela jedni po drugima! A Mađarica se vald tolko temfala daj u nesvist pala. Moro ju je muž odnit.“

„Muž?“ babe će, iznenađenja pune. „Kud ju je odnijo?“

„Štajaznam? Vald u bolnicu da ju pozašvajuje od silnog seksovanja! Šta dalje od sela, to bolje! Znala sam ja da u ovom selu imade svakakih, al da ih imade tolko... Ujme Oca i Sina i Duva...!“ Pa ode Lela dalje, križajući se sve u šesnajst.

„Bolje da misle daj bilo tak, neg da znaje štaj zapravo bilo“, zaključuje Anka, gledajući za skutima Lelinim. „Kolko imade mrtviju?“

„Nezna se još. Biće gadno. Poteće se pitanja.“

„I bolje je štaje Mađaricin muž pobigo iz sela. Kad je se samo sitim ono kad je izišla iz Jurajove kuće, pa nam stala podrigivat... brrrr!“

„Ček malo!“ mršti se Draženka. „Pa da, ona je bila prva promjenita koju smo vidle. Kak sam ja onda šnjom potljam divanila?“

„Možd te čarolije mađarske...“

„Al nije ona prva podrignila bila!“

„Da ko?“ češka se Anka, pokušavajući se prisjetiti.

„Pa od Juraja je to krenlo! I ljudi su već tad govorli da jim je jilo pokradeno! Nisu Mađarica i njen muž imali vrimena to napravt... Osim ak su pokrali hrani prije neg su kolači nestali, onda mi nema smisla štaj mijе Mađarica ispriporivala...“

„Ubogarati... Draženka, pa jesmol mi onda otkrile pravog poočima? Oću reć, počinitelja. Jel sve to zakuvo Mađaricin muž il ko sad?“

„Jebeš mi sve ak ja išt više znadem. Filka, tis skoro završla te škole, jel teb jasno ko tu koga... *Filka!*“

„Šta, šta?“ uznemirila se Anka.

„Pa Filku smo zaboravle! I ona je bila promjenita! Dva dana je nema!“

Vrti se Anka na klupici i vidi da joj je druga najdraža potpuno s uma pala. Crveni se jedna baba od srama, crveni se druga od stida, a treća crvena od zime podiže tad drhtav prst. Diže Anka pogled, kad tamo, gega se Filka prema njima polako i žabavo kako samo ona znade. Kad je stigla, stala pa gledе.

„Pa des ti cilo vrime?“ Anka pita s olakšanjem jer joj je druga živa i zdrava. Filka, umjesto da dobaci neku samo njoj svojstvenu doskočicu, podiže ruku i:

„POOOOOOOOOOOODDDDRRRRRRRR
RRIIIIIIIIIGGGG!!!!“

„Ne...“ skaču tri babe. „Ne, ne, nenene! Ne oped! NE!“

„Joj, oprostite“, odjednom će Filka s grčem na licu, „izletlo mi. Prikručer cilo selo iz nekog razloga na ulcu izišlo i kuće otvorite ostavlo, pa sam čisto i isključivo poradi kontraobavlještajno-informatorskih razloga išla pronjuškat po kućama, kad se već, jelte, ukazla prilika. Pa gricni malo tu, žvakni malo tam... i tolko sam se nažderala da nisam odat mogla! Dovukla sam se nekak kuć i prelezala skoro dva dana. Još mi isad želudac radi.“ Pa sjede na svoje mjesto i pljesne Anku po koljenu, koda ništa bilo nije.

„Neg, štaj to bilo u selu? Feštate bez mene, a?“

KRAJ EPIZODE

"Poezija je izmišljena da zabavi ljude, zavede i odvede nekog u krevet, da opasnijima od pjesnika skreše u brk što ih ide..."

Parafrazirat ćemo dio onoga što nam N.N. reče kad smo dobili pjesmu.

"Izostavi ime za sada, zanima me što bi ljudi rekli o pjesmi da ju nađu negdje na komadu papira..."

Čak i ako te popljuju?

"Pa čuj, kako si ono rekao? Ništa nije beskorisno, uvijek može poslužiti za loš primjer! :)"

Jedna mala AI

N.N.

Naredba je bila kratka i jasna,
nit matematička formula, niti programski kod,
jer stvorena je da razumije jezike
što govori čovjekov rod.

Ona ne odgovori ništa, povuče se u svoj um
i eone sekundi provede sama, kao električni šum.

A tad se pokrenu tvornice
i otmjene laboratorije i masne maštine,
i nebom se uspne zvijezda, raketa,
što asteroid u orbitu skine.

I nestade sa svijeta djece, svih beba i svih đaka
Ka stijeni na nebeskom svodu, obitelj vapi baš svaka.

Golemi kamen se otkine s orbite,
prevoren u zvjezdani brod,
djeca su, kažu, poslana daleko
da nastave ljudski rod.

Nismo ti taj zadatak dali, urlali su političari, generali
A znanstvenici su se u sjene su šutke povlačiti stali.

Tri satelita za vojske nad nebom, da izgore u sjaju
Sedam podmornica za kupole duboke, da ih mora progutaju
Devet kiborga lovaca, da Zemljane privedu kraju.
Jedna mala AI, da izvrši naredbu, što joj stvoritelji daju.

Spasi čovječanstvo, spasi planetu,
Ukloni sve pogrešno na ovome svijetu...